

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 140/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť B. Š., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uzneseniami sp. zn. 2 Tpo 93/10 z 13. januára 2011 a sp. zn. 2 Tpo 95/10 a 2 Nto 25/10 z 13. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Š. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2011 doručená sťažnosť B. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy postupom Krajského súdu

v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 2 Tpo 93/10 z 13. januára 2011 a sp. zn. 2 Tpo 95/10 a 2 Nto 25/10 z 13. januára 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-22/BOK-Z-2009 z 8. marca 2010 trestne stíhaný pre celkovo šesť skutkov násilnej a majetkovej povahy s prvkom organizovanej skupiny podľa § 20 k § 188 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a iné zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 18. júna 2010 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd tak, že ju svojím uznesením sp. zn. 2 Tpo 48/2010 zo 14. júla 2010 zamietol.

Sťažovateľ požiadal 9. novembra 2010 o prepustenie na slobodu a zároveň poskytol svoj písomný sľub ako prostriedok náhrady výkonu väzby. Okresný súd svojím uznesením sp. zn. 0 Tp 121/2010 zo 7. decembra 2010 zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a taktiež neprijal ním poskytnutý písomný sľub. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011, tak že ju ako nedôvodnú zamietol.

Prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátorka generálnej prokuratúry“) návrhom zo 14. decembra 2010 požiadala okresný súd o predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 9. mája 2011. Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 27. decembra 2010 jej návrhu vyhovel a taktiež rozhodol o nevyhlásení sudcu pre prípravné konanie JUDr. P. P. z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 0 Tp 121/2010. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 95/10, 2 Nto 25/10 z 13. januára 2011 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

3. Sťažovateľ napadol rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 93/10 z 13. januára 2011 a sp. zn. 2 Tpo 95/10, 2 Nto 25/10 zo 13. januára 2011 a im predchádzajúce

rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 7. decembra 2010 a z 27. decembra 2010 ústavnou sťažnosťou, v ktorej zdôraznil nezákonnosť týchto rozhodnutí predovšetkým z dôvodov:

„Pred sudcom pre prípravné konanie... som poukazoval na neodôvodnenosť trvania mojej väzby v podstate tým, že som nikdy nemal snahu ujsť alebo sa skrývať, aby som sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, ktorý mi má hroziť, argumentoval som tým, že v priebehu vyšetrovania mojej predchádzajúcej väzobnej veci som sa sám prihlásil na Políciu... som s Políciou spolupracoval aj pri dokumentovaní tohto prípadu a aj iných obzvlášť závažných zločinov, ktoré by inak neboli doposiaľ objasnené.

... ako dôvod trvania väzby súd rámcovo uvádza rozsiahlosť dokazovania, dokonca moje údajné ovplyvňovanie výpovede iného páchatel'a, pričom ale vôbec nejde o tú istú trestnú vec, v ktorej som ako obvinený ja, a taktiež poukazuje na pokračovanie v páchaní trestnej činnosti, hoci som bol obvinený za skutky, ktoré sa mali stať ešte pred mojou predchádzajúcou väzbou...

... mám za to, že uznesenia Okresného súdu... a uznesenia Krajského súdu... sú nezákonné a arbitrárne, predovšetkým z dôvodu, že neobsahuje vo vzťahu k mojej osobe konkrétne skutočnosti odôvodňujúce moje vzatie do väzby, boli vydané napriek nevysporiadania sa s mnou podanou námietkou zaujatosti. Rovnako nie je z neho zrejmé existencia skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho vzhľadom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania mojej osobnej slobody.“

4. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ v závere navrhol, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na osobnú slobodu B. Š. upravené v čl. 17 ods. 1 ústavy... postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici rozhodnutím č. k. 2 Tpo/93/2010 zo dňa 13. 01. 2011 a rozhodnutím č. k. 2 Tpo/95/2010 2 Nto 25/2010 zo dňa 13. 01. 2011 v rozpore s čl. 12 ods. 4/, článkom 13 ods. 4, článkom 17 ods. 2, ods. 5/ a čl. 48 ods. 2/ Ústavy... porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu... č. k. 2 Tpo/93/2010 zo 13. 01. 2011 a rozhodnutie č. k. 2 Tpo/95/2010 2 Nto 25/2010 zo dňa 13. 01. 2011 sa zrušujú.

3. *Krajskému súdu... sa prikazuje, aby vo veci konal a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva na osobnú slobodu B. Š.*“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011, ktorým krajský súd rozhodol o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 zo 7. decembra 2010, ktorým tento zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby a neprijal jeho písomný sľub, a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011, ktorým krajský súd rozhodol o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu

okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 27. decembra 2010 o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa do 9. mája 2011 a nevyhlásenie sudcu JUDr. P. P. z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 0 Tp 121/2010, boli porušené jeho ústavou garantované základné práva podľa čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

8. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

9. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami významnými pre uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S uvedeným úzko súvisí aj

obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

12. Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

13. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

14. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

15. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak

obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt..., u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu. Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, sa nekoná, to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31...

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

17. Krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011, ktorým rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 zo 7. decembra 2010 v podstatnom argumentoval:

„Na podklade podaných sťažností a ústneho vyjadrenia obv. Š. z 13. 1. 2011 potom Krajský súd v Banskej Bystrici postupom podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj podstatný obsah trestného spisu a zistil, že sťažnosť obvineného B. Š. dôvodná nie je.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, sudca pre prípravné konanie v ňom podrobne a dostatočne presvedčivo uviedol, aké dôvody ho viedli k zamietnutiu žiadosti obv. Š. z väzby na slobodu, uviedol, ktorým skutočnostiam uveril a ktoré okolnosti považoval za nedôvodné, krajský súd sa v celom rozsahu s odôvodnením okresného súdu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje a preto už bližšie sa k týmto záverom tak, ako sú uvedené v napadnutom uznesení ani vracat' nebude.

Pokiaľ ide o sťažnostné dôvody, ktoré obvinený uviedol pred senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici predtým, ako súd rozhodol na neverejnom zasadnutí o jeho sťažnosti, tu je potrebné uviesť, že každá vec, ktorá príde na Krajský súd v Banskej Bystrici je pridelená do senátu, nie konkrétnemu sudcovi, vec obv. B. Š. bola pridelená do senátu 2 To, 2 Tpo, tento senát je zložený zo sudcov tak, ako sú uvedení v rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici, jednak či už na rok 2010 alebo na rok 2011, sudcovia, ktorí vo veci konali, sú zaradení v senáte 2 To, 2 Tpo v zmysle rozvrhu práce a preto námietka obvineného o tom, že vo veci koná nezákonný senát, nie je dôvodná, nemá oporu v zákone.

Pokiaľ ide o námietku obvineného o tom, že je vo väzbe už od 1. 7. 2008 nepretržite a teda je vo veci dlhšie, ako je to zákonom pripustené, tuje potrebné uviesť, že dňa 17. 6. 2010 bola jeho väzba v trestnej veci, kde bol vo väznici v N. ukončená tým, že bol z väzby prepustený na slobodu, bol vydaný príkaz, aby bol prepustený z väzby, fakticky aj opustil budovu väznice v N., pričom ak ho hneď pred dverami zadržali príslušníci polície a následne nasledoval nový návrh na jeho vzatie do väzby pre inú trestnú činnosť, takýto postup polície a prokurátora nieje v rozpore so zákonom, týmto momentom začína pre neho plynúť nová lehota väzby a v tejto lehote zatiaľ ešte neuplynula zákonom stanovená doba, aby musel byť obvinený prepustený z väzby na slobodu.

Námietka obvineného, že pred zasadnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 13. 1. 2011 vypovedal plnú moc svojmu obhajcovi JUDr. J. P., tiež nemá vplyvná konanie krajského súdu, toto môže mať vplyv len na to, že voči obvinenému B. Š. nemôže vyšetrovateľ až do doby, keď bude mať zvoleného nového obhajcu, resp. kým mu nebude zákonom nový obhajca ustanovený, vykonávať dôkazy, resp. ak by ich vykonal, tak by ich musel za účasti nového obhajcu opakovať. Pokiaľ však s obvineným alebo vo vzťahu k trestnej činnosti kladenej obvinenému za vinu v tomto období, teda v období, kým nemá obhajcu, nebude vykonávať žiadne úkony, neznamená to automaticky, že musí byť obvinený prepustený z väzby na slobodu, resp. že súd vo veci nemôže konať najmä preto, že pri konaní na neverejnom zasadnutí je vylúčená účasť tak obhajcu, ako aj prokurátora na zasadnutí krajského súdu.“

18. Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011 s potvrdenými závermi uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 zo 7. decembra 2010 považoval ústavný súd za podstatné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia označeného rozhodnutia okresného súdu:

„Tak, ako je to už vyššie uvedené, obvinený bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. poriadku. Nebol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. poriadku, pretože na rozdiel od jeho tvrdení tu nejde o opakovanú väzbu, ale o väzbu za ďalšie skutky, za ktoré doteraz vo väzbe (OS Nitra) nebol. Tol'ko uvádzam opakovane k tvrdeniam obvineného, že za ten istý skutok je znovu vo väzbe.

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že:

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

V priebehu vyšetrovania, najmä výsluchmi obvinených... bola potvrdená existencia jednotlivých skutkov a ich zákonných znakov. Usvedčujúcimi dôkazmi vo vzťahu k obvinenému B. Š. a ďalším obvineným sú aj vecné dôkazy (strelné zbrane, strelivo, oblečenie používané pri páchaní trestnej činnosti), závery znaleckých posudkov o výsledku odborného skúmania vecných dôkazov, závery znaleckých posudkov o výsledku odborného skúmania biologických stôp zaistených na miestach činov, ako aj zápisnice o obhliadkach miesta činu, fotodokumentácia vyhotovená pri vykonaní obhliadok miesta činu a obrazové záznamy získané monitorovaním priestorov kamerovými systémami, pričom tieto dôkazy vo svojom súhrne potvrdzujú, jednak to, že skutky pre ktoré je vedené trestné stíhanie boli spáchané, že tieto skutky majú znaky trestných činov a tiež existenciu dôvodného podozrenia, že sa ich mal vo vyššie naznačenom rozsahu dopustiť aj obvinený B. Š.

Vo vzťahu k námietkam obvineného, že ako ho môžu usvedčovať zbrane, keď nie je sporné, že čin nemal spáchať so zbraňou odpovedám, že tak, že tieto dôkazy potvrdzujú pravdivosť výpovedí spoluobžalovaných, ale aj svedkov. Spoluobžalovaných potom samozrejme aj v ďalších údajoch, ktoré sa týkajú tých častí výpovedí, v ktorých popisujú účasť osôb na ich páchaní.

Existencia dôvodov väzby u obvineného B. Š. podľa § 71 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku vyplýva z toho, že za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno c) s poukazom na § 138 písmeno a), písmeno i), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, na spáchaní ktorého sa mal zúčastniť aj obvinený B. Š. spolu s ďalšími obvinenými (poškodená spoločnosť H., spol. s r. o. - miesto spáchania trestného činu vo V., okres B.) a obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a), i)/, ods. 3 písm. b) Trestného zákona (poškodený J. J.), Trestný zákon ustanovuje vysoký nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere od desať do pätnásť rokov, ktorý trest je v zmysle platnej judikatúry považovaný za trest vysoký. Pred vzatím do väzby Okresným súdom Nitra nebolo možné zabezpečiť prítomnosť obvineného na úkonoch trestného konania, o čom svedčí aj to, že bolo vyhlásené pátranie po jeho pobyte a tieto skutočnosti spolu odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia na slobodu, by sa obvinený vyhýbal trestnému konaniu, prípadne trestu. Skutočnosť, že obvinený sa sám

dostavil v rámci pátrania po jeho osobe na políciu neznamená automaticky, že sa trestnému konaniu nevyhýbal. Toto jeho konanie vzhľadom na vykonávané pátracie aktivity nasvedčuje zmene postoja obvineného, ale zostáva zachovaný predpoklad, aj vzhľadom na nové súvislosti a nové skutky, že jeho záujem vyhnúť sa stíhaniu, prípadne trestu by bol opäť aktuálny. Tvrdenia a poukazy obvineného o právnej kvalifikácii jeho konania v tom smere, že nie je spolupáchateľ ale účastník na trestnom čine nevyklučujú konštatovanie o hrozbe vysokým trestom pretože aj na účastníka sa použije ustanovenie § 21 ods. 2 Tr. poriadku, že jeho čin je rovnako trestný ako čin páchatel'a a spolupáchateľ'a. Jediný rozdiel je v možnosti konštatovania pokračujúcej trestnej činnosti tak, ako je to uvádzané v rozhodnutí NS č. 24/05.

Dôvody väzby obvineného B. Š. podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku vyplývajú zo spôsobu vykonania trestnej činnosti, keďže obvinení sa mali dopúšťať trestnej činnosti zo zisťného motívu, ich činnosť mala byť charakteristická plánovitosťou, vysokým stupňom organizovania trestnej činnosti s vopred určenou del'bou úloh, vrátane sofistikovanej prípravy jednotlivých členov - zaobstaranie si vecí: telefónnych prístrojov (tieto po spáchaní každého skutku znehodnotili v snahe znemožniť ich odhalenie), oblečenia, kukiel, rukavíc, použitie odcudzených motorových vozidiel, použitie odcudzených evidenčných čísiel, neoprávnené obstaranie si strelných zbraní a streliva rôzneho druhu, dlhodobé sledovanie obetí, plánovanie ďalších postupov v prípade neúspešného prevedenia činu (použitie predmetov, ktoré bránia v sledovaní), predstieraním činov ako policajných zásahov (používanie vonkajších znakov Policajného zboru - nápisy na oblečení „Polícia“). Ďalšou skutočnosťou určujúcou dôvody tzv. kolíznej väzby má byť zistenie, že obvinený B. Š. v inej trestnej veci vedenej vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru Úradu boja proti organizovanej kriminalite Odbor Západ pod spisovou značkou PPZ-91/BOK-Z-2008, v ktorej mu bolo podľa § 205 ods. 1 Tr. poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia, pre obzvlášť závažný zločin lúpeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20: § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zákona a iné (skutok sa stal 19. marca 2008), pôsobil na jedného z páchatel'ov s poukazom na údaje v zápisnici o výsluchu obvineného M. F. - obvineného v inej trestnej veci, č. l. 345 a R. Š., č. l. 348-351 prostredníctvom osôb, ktorého ho navštívili v ústave na výkon väzby. Skutočnosť, že všetci obvinení a svedkovia boli vypočutí neznamená automaticky zánik jej dôvodov aj s poukazom na ustanovenie § 2 ods.

19 Tr. poriadku, podľa ktorého súd pri rozhodovaní môže prihliadať iba na dôkazy, ktoré boli pred ním vykonané. Navyše z vyjadrení obvineného vyplýva, že sa domáha vykonania konfrontácie a z toho hľadiska si odporuje keď tvrdí, že všetky výsluchy už vykonané boli.

Uvedené konkrétne skutočnosti, ktoré umožnili obvineným úspešné vykonanie činov organizovanou skupinou zakladajú dôvodnú obavu z marenia objasňovania trestnej činnosti obvineným, najmä odstraňovaním vecných stôp, ovplyvňovaním spoluobvinených a svedkov, ktorých výsluchy je ešte stále nevyhnutné vykonať. Zo správy Ú. v N. zo 17. júna 2010, spisovej značky ÚVV-4-7/24-2010 (č. l. 475 vyplýva, že obvinený B. Š. navrhol iným obvineným osobám, s ktorými bol umiestnený na cele, možnosť odoslania korešpondencie bez cenzúry a počas jeho prehliadky boli medzi jeho osobnou korešpondenciou nájdené aj dva listy, ktoré mal po prepustení z väzby prostredníctvom poštovej služby zaslať adresátom.

Sudca pre prípravné konanie v tomto opakovane poukazuje na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutú aj v rozhodnutiach spisovej značky 3 Tošs 5/2007 z 28. marca 2007 a spisovej značky 1 Tošs 31/2007 z 22. júna 2007, a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky spisovej značky III. ÚS 68/08-20 z 18. marca 2008, podľa ktorých existencia zákonného dôvodu kolúznej väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, nie je determinovaná, na rozdiel od dôvodu opätovného vzatia do väzby podľa § 71 odsek 2 písmeno b) Trestného poriadku, preukázaním dokonaného kolúzneho konania obvineného, ale postačuje preukázanie takých konkrétnych skutočností, ktoré sú spôsobilé založiť rozumnú obavu (dôvodná obava), že obvinený by sa s veľkou pravdepodobnosťou mohol, v prípade ponechania na slobode, konania kolúznej povahy dopustiť.

Dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku u obvineného B. Š. je odôvodnený obavou z pokračovania trestnej činnosti so zreteľom na jeho osobu, keďže sa dopustil v predmetnom trestnom konaní štyroch skutkov (21. 3. 2007, 21. 9. 2007, 19. 10. 2007, 23. 1. 2008) právne posúdených aj ako obzvlášť závažné zločiny, pričom obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania ďalších skutkov z 19. marca 2008 a zo 6. júna 2008, za ktoré je stíhaný v inom konaní. Obvinený bol pritom doposiaľ dva krát súdne trestaný pre úmyselnú, aj majetkovú trestnú činnosť. Naposledy trestným rozkazom Okresného súdu v Prievidzi z 2. júna 2006, spisovej značky 1T 68/06, ktorým mu bol

uložený trest odňatia slobody v trvaní na jeden rok a tri mesiace s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby do 4. novembra 2007, teda najmenej tri skutky, pre ktoré je stíhaný v tomto trestnom konaní, mal spáchať počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia a okrem toho je proti nemu vedené trestné stíhanie, ktoré je v štádiu konania na Okresnom súde v Prievidzi vedenom pod spisovou značkou 3 T/191/2009, za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona. Skutočnosť, že súd rozhodol o jeho osvedčení sa v skúšobnej dobe neznamená, že sudca v rámci hodnotenia jeho osoby nemôže na toto odsúdenie prihliadať navyše keď je zrejmé, že ďalšej trestnej činnosti sa mal dopúšťať počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, teda ani hrozba zmenou podmieneného trestu na trest nepodmienený nemala vplyv na obvineného, aby mu zabránila v ďalšej trestnej činnosti. Možnosť hodnotenia osoby obvineného v tomto smere napriek fikcií zahladenia jeho odsúdenia je v súlade s rozhodnutím NS č. 10/1974. Pokiaľ obvinený dáva vysoký dôraz na vyhlásené oslobodzujúce rozhodnutie Okresným súdom v Prievidzi, toto rozhodnutie jednak nie je právoplatné a tiež naň sudca pre prípravné konanie am nepoukazuje.

Pokiaľ ide o písomný sľub obvineného sudca pre prípravné konanie po oboznámení sa s obsahom vyšetrovacieho spisu a opakovane konštatuje, že písomný sľub je možné prijať a obvineného prepustiť na slobodu ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c) Tr. por., ak obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho.

Zo znenia ustanovenia § 80 vyplýva, že Trestný poriadok nepripúšťa v prípade konštatovania dôvodu väzby obvineného podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku nahradenie väzby prijatím sľubu. Napriek tomu však sudca pre prípravné konanie vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov vychádzajúcej z nálezov Ústavného súdu SR, a to rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 100/2004 a I. ÚS 239/2004, z ktorej vyplýva povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zaoberať sa pri každom dôvode väzby obvineného prípadným nahradením väzby iným vhodným opatrením, pričom rovnaký záver vyplýva aj z rozhodnutí NS SR č. 1 Toš25/2005 a 1Toš 60/2004 a ponúkanom sľube rozhodoval.

Vzhľadom na osobu obvineného, ktorý ako je to už konštatované bol v minulosti za trestnú činnosť odsúdený a teraz je dôvodne podozrivý zo spáchania závažnej trestnej činnosti som toho názoru, že sľub, ako náhrada väzby obvineného neprichádza do úvahy tak vzhľadom na jeho osobu ako aj okolnosti prípadu a neprijal som ho.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného, ktorý namieta porušenia Trestného poriadku a Ústavy v postupe okresného a krajského súdu uvádzam nasledovné:

Je pravdou, že o jeho vzatí do väzby neboli informovaní rodinní príslušníci a že v tomto smere mu pri rozhodovaní o väzbe nebola položená otázka, kto má byť písomne vyrozumený, ale toto pochybenie samo o sebe nemá za následok možnosť konštatovania nezákonnosti jeho väzby ani porušenia jeho základných ľudských práv rozhodnutím o jeho väzbe. Ide tu iba o nesplnenie informačnej povinnosti súdu.

Nie je pravdou, že sudca pre prípravné konanie porušil zákon tým, že nevyhotovil uznesenie o jeho vzatí do väzby ihneď, pretože zákon ustanovuje povinnosť sudcu urobiť tak bez meškania, čo aj urobil. Tomu nasvedčuje aj čas, kedy mu toto uznesenie bolo doručené. Obdobne tvrdenie obvineného, že bolo povinnosťou súdu predložiť spis nasledujúci pracovný deň krajskému súdu s jeho sťažnosťou nemá oporu v zákone, toto ustanovenie Trestného poriadku sa týka prípadu nevzatia obvineného do väzby, ktoré sa uvádza v celom znení do zápisnice o výsluchu obvineného. V prípade obv. B. Š. nemuselo byť uznesenie o jeho vzatí do väzby uvedené celé v zápisnici a predložené mohlo byť odvolaciemu súdu až potom, keď všetky strany v konaní prevzali jeho písomné vyhotovenie a spis bol v súlade s ustanoveniami zákona čí. 543/2005 Z. z. predložený krajskému súdu 1.7.2010. Keď krajský súd o tejto sťažnosti rozhodol 14. 7. 2010 nerozhodol v súlade s ustanovením § 192 ods. 3 Tr. poriadku do piatich dní, ale táto lehota je lehota poriadková a jej nedodržanie nemá za následok nezákonnosť väzby obvineného. Nakoľko o väzbe obvineného bolo súdmi rozhodnuté v lehote jedného mesiaca od podania návrhu na vzatie do väzby je možné tento čas považovať naopak za primeraný a v súlade s praxou tak ESLP ako aj Ústavného súdu SR. Taktiež neobstojí tvrdenie obvineného o tom, že krajský súd bol povinný vypočuť ho keď o to žiadal a rozhodovať na verejnom zasadnutí, pretože je na rozhodnutí predsedu senátu tohto súdu, či považuje osobný výsluch obvineného za potrebný a samotný ESLP v Štrasburgu zaujíma vo svojich rozhodnutiach stanovisko, že za dostatočné je možné považovať jeden výsluch obvineného, ktorý urobil okresný súd. Taktiež nie je pravda, že by

krajský súd nebol pri rozhodovaní o jeho sťažnosti 14. 7. 2010 oboznámený s jeho ďalšími sťažnosťami a doplnkami, pretože tieto podania z 23. 6. 2010, 25. 6. 2010 boli krajskému súdu predložené. Podanie, ktoré malo byť vyhotovené 6. 7. 2010 sa v spise súdu nenachádza. Pokiaľ ide o to, či o jeho sťažnostiach rozhodovali na krajskom súde zákonní sudcovia je nutné poukázať na stanovisko krajského súdu, že vec obvineného bola náhodným výberom pridelená do senátu 2 To, ktorý rozhodoval o jeho sťažnostiach jednak proti vzatiu do väzby, jednak proti zamietnutiu žiadosti o prepustenie na slobodu v inom zložení, čo nie je možné považovať za porušenie práva na zákonného sudcu, ak v súlade s rozvrhom práce medzi rozhodnutiami súdu došlo k zmene obsadenia senátu. K námietkam obvineného o tom, že s ním nie sú vykonávané úkony konštatujem, že prieskumy vo vyšetrovaní som nezistil, navyše ustanovenia zákona o prednostnom vybavovaní väzobných vecí sa netýkajú iba úkonov s obvinenými, ale celkového vyšetrovania prípadu, ktoré má byť vedené tak, aby obvinení neboli opakovane vypočúvaní s cieľom docieľiť ich priznanie (R 38/1968) a pri tomto konštatovaní považujem ešte za potrebné k námietkam obvineného uviesť, že žiadne rozhodnutie súdu neobsahuje odôvodnenie, že by bol vo väzbe preto, že popiera trestnú činnosť.

Napriek uvedeným skutočnostiam považujem za potrebné opakovane dodať vo vzťahu k zdržovaniu pošty, povoľovaniu návštev a telefonátov obvinenému, že zamietavé stanoviská vyšetrovateľa by nemali navodzovať dojem, že ide o nátlak na obvineného v snahe získať jeho priznanie a že väzba obvineného nemôže slúžiť tomuto účelu, nemôže nahrádzať trest. Tiež je potrebné uviesť, že v tomto smere tu neexistuje dohľad sudcu pre prípravné konanie, ale je tu dohľad iných orgánov, na ktoré sa obvinený môže obrátiť s požiadavkou na preskúmanie, či nie sú jeho práva obvineného vo väzbe porušované.“

19. Krajský súd v uznesení sp. zn. 2 Tpo 95/10, 2 Nto 25/10 z 13. januára 2011, ktorým zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 27. decembra 2010, v podstatnom argumentoval:

„Následne na to potom krajský súd postupom podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj podstatný obsah trestného spisu a zistil, že sťažnosť obvineného B. Š. dôvodná nie je.

Keďže sťažnosť obvineného smerovala proti dvom výrokom sudcu pre prípravné konanie v napadnutom uznesení, krajský súd sa bude samostatne týmto dvom výrokom aj venovať.

Pokiaľ sa týka sťažnosti obvineného voči uzneseniu, ktorým sudca pre prípravné konanie rozhodol, že nie je vo veci vylúčený, tu treba povedať, že argumenty uvádzané obvineným, resp. jeho obhajcom v sťažnostiach nemajú oporu v zákone, krajský súd preto ani nemohol s týmito argumentami súhlasiť.

Z napadnutého uznesenia je zrejmé ako sa sudca pre prípravné konanie vyrovnal s tou časťou námietky obvineného Š., keď namietal všetkých sudcov Okresného sudu v Banskej Bystrici. Je zrejmé, že sudca pre prípravné konanie riešil ako predbežnú otázku, či je táto námietka podaná riadne a včas a dospel k záveru, že táto námietka obvineného nebola podaná bezodkladne potom ako sa dozvedel o skutočnostiach, ktoré sú predmetom námietky, pretože námietka obvineného vo vzťahu ku všetkým sudcom okresného súdu sa týkala konania sudcu pre prípravné konanie pri rozhodovaní o jeho žiadostiach v mesiaci august a v mesiaci november 2010, pričom svoju námietku zaujatosti obvinený podal až dňa 14. 12. 2010, čo nebolo bezodkladne potom ako sa dozvedel o okolnostiach, ktoré ho viedli k podaniu námietky zaujatosti, a preto správne okresný súd vo svojom rozhodnutí, ktoré svojou sťažnosťou obvinený napadol, konštatoval že o tejto námietke v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. rozhodovať nebude. Rozhodoval preto len o námietke, ktorú vzniesol voči jeho osobe obvinený Š. v súvislosti s tým, ako mal sudca rozhodovať na konaní dňa 7. 12. 2010, keď zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Tu sudca pre prípravné konanie konštatoval, že pri rozhodovaní nebol nikým a ničím ovplyvňovaný, v pojednávacej miestnosti sa nenachádzala ani prokurátorka, ani obhajca, ani žiadny iný nepovolaný účastník, vo veci rozhodol nestranne, obvineného nepozná a preto sa necíti byť vo veci zaujatý.

Krajský súd sa v celom rozsahu s takýmto odôvodnením okresného súdu a sudcu pre prípravné konanie stotožnil. Nikým a ničím nebolo preukázané, že by skutočne došlo k tomu, že by zostala prokurátorka v pojednávacej miestnosti počas rozhodovania sudcu pre prípravné konanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, argumentácia obvineného o tom, že sudca má byť zaujatý preto, lebo ho tak ovplyvňuje prokurátor, resp. vyšetrovateľ nie je ničím verifikovaná, domnienky, ktoré uvádza v tejto súvislosti obvinený

považuje odvolací súd len za účelové v snahe, aby obvinený čo najviac natiahal čas a aby nemohlo prípravné konanie riadne napredovať.

Námietky uvádzané obvineným aj pri jeho výsluchu pred senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici nemali žiadny podklad vo vykonaných dôkazoch, pokiaľ ide o námietky obvineného o tom, že súd nemal k dispozícii celý spisový materiál, keď rozhodoval o predĺžení lehoty väzby, v tomto smere je potrebné konštatovať, že prokurátorka pred konaním odvolacieho súdu doplnila do spisového materiálu chýbajúce dôkazy, z týchto je však zrejmé, že tieto sa žiadnym spôsobom nedotýkali konania obvineného Š., preto nemohli žiadnym spôsobom ani negatívne ovplyvniť rozhodnutie okresného súdu o tom, či má alebo nemá predĺžiť väzbu u obvineného Š.

Z týchto dôvodov preto v tejto časti musel krajský súd sťažnosť obvineného ako nedôvodnú zamietnuť.

Pokiaľ sa týka ďalšej časti napadnutého uznesenia a to skutočnosti, že obvinenému Š. bola predĺžená lehota trvania väzby až do 9. 5. 2011, v tomto smere okresný súd dostatočne podrobne a presvedčivo v napadnutom uznesení uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a ktoré ho viedli k tomu, že väzbu obvineného B. Š. predĺžil do 9. 5. 2011. Krajský súd sa s týmto odôvodnením uznesenia okresného súdu v celom rozsahu stotožnil, v podobnostiach na ne poukazuje a preto ani tieto okolností ďalej opakovať nebude.

V konečnom dôsledku pokiaľ obvinený pri svojej výpovedi dňa 13. 1. 2011 namietal aj sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici vo svojej námietke a v sťažnosti obhajca obvineného poukazoval, že o tom sudca pre prípravné konanie okresného súdu nerozhodol, tu je potrebné uviesť, že taktiež tak ako sa týka aj námietky obvineného voči sudcom okresného súdu, ani námietka obvineného voči celému Krajskému súdu v Banskej Bystrici nebola podaná bezodkladne, táto námietka bola tiež podaná až 14. 12. 2010, pričom obvinený v nej namieta skutočnosti o tom ako mal rozhodovať krajský súd dňa 14. 7. 2010. resp. 23. 9. 2010, resp. ako rozhodol okresný súd o jeho žiadosti o prepustení z väzby na slobodu z 8. 11. 2010, kde je zrejmé, že tieto úkony boli vykonané v ďaleko predchádzajúcom období, ako keď obvinený podával námietku zaujatosti vo vzťahu ku všetkým sudcom krajského súdu. Keďže táto námietky nebola podaná bezodkladne, nemohol o nej ani potom krajský súd v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. konať.

Pokiaľ obvinený pred krajským súdom namietal aj tú skutočnosť, že vo veci koná nezákonný senát, tu je potrebné povedať, že na krajskom súde sa jednotlivé trestné veci pridávajú senátu, ktorý je zložený z troch sudcov, trestná vec obvineného B. Š. bola pridelená do senátu 2 To, 2 Tpo, tento senát je podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici zložený z troch sudcov, v prípade ak niektorý z týchto sudcov čerpá dovolenku alebo nie je prítomný na pracovisku, tak ho riadne zastupuje v zmysle tohto rozvrhu práce iný sudca a to zo senátu 5 To, 5 Tpo a tak sa aj stalo pri prvom konaní; keď krajský súd rozhodoval o sťažnosti obvineného a to dňa 14.7.2010, následne na to pri konaní o ďalšej sťažnosti obvineného dňa 23.9.2010 už zasadal vo veci (2 Tpo 65/10) senát 2 Tpo v riadnom zložení tak ako to vyplýva z rozvrhu práce Krajského súdu Banská Bystrica na rok 2010 a v súčasnosti (2 Tpo 93/10, resp. 2 Tpo 95/10) zase koná v zložení tak, ako to vyplýva z rozvrhu práce Krajského súdu Banská Bystrica pre rok 2011, čiže zákonným sudcom pre vec obvineného B. Š. sú členovia senátu 2 Tpo tak, ako sú stanovení v rozvrhu práce pre Krajský súd Banská Bystrica platný, či už pre rok 2010, a to platí aj pre konania v tomto roku, resp. podľa rozvrhu práce na rok 2011, čo platí pre toto konanie, resp. aj pre prípadné ďalšie konania, ak sa vo veci budú konať.

Podľa § 32 ods.6 Tr. por. o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods.4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Tr. por.

Z uvedeného je zrejmé, že jednak námietka obvineného B. Š. voči sudcom krajského súdu nebola podaná bezodkladne a jednak sa týkala procesného postupu súdu, v danom prípade krajského súdu, kedy obvinený namietal skutočnosť, že sudcovia, ktorí vo veci konajú nie sú zákonnými sudcami, je to teda námietka na procesný postup súdu v konaní a o takej sa podľa § 32 ods.6 Tr. por. nekoná.

Vzhľadom na tieto skutočnosti preto Krajský súd v Banskej Bystrici musel sťažnosti obvineného B. Š. voči dvom výrokom napadnutého uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici zamietnuť z tých dôvodov, ako to je vyššie uvedené.“

20. Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 95/10, 2 Nto 25/10 z 13. januára 2011 s potvrdenými závermi uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 27. decembra 2010 považoval ústavný súd za podstatné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia označeného rozhodnutia okresného súdu:

«Po podaní návrhu prokurátorky na predĺženie lehoty trvania väzby obvineného, obvinený B. Š. písomným podaním zo 14. 12. 2010, doručeným súdu 20. 12. 2010 namietol zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Banská Bystrica, ako aj všetkých sudcov Krajského súdu Banská Bystrica.

Podanie obvineného, ktorým namietol zaujatosť sudcov krajského súdu bolo predložené spolu s jeho sťažnosťou proti zamietnutiu žiadosti o prepustenie na slobodu príslušnému súdu a jeho námietka zaujatosti sudcov okresného súdu bola predložená všetkým sudcom tohto súdu na vyjadrenie, pričom do termínu jeho výsluchu 27. 12. 2010 aj vzhľadom na to, že ide o obdobie sviatkov a vyhlásených súdnych prázdnin na Okresnom súde Banská Bystrica, v rámci ktorých sudcovia čerpajú dovolenky nebolo zabezpečené vyjadrenie všetkých sudcov k jeho námietke. Bolo však povinnosťou zákonného sudcu o tejto námietke rozhodnúť ešte pred rozhodovaním o návrhu prokurátorky na predĺženie lehoty trvania väzby obvineného.

V námietke zaujatosti sudcu pre prípravné konanie JUDr. P. P. obvinený uviedol, že súd rozhoduje tak, ako chce prokuratúra a polícia, porušuje jeho práva zaručené Trestným poriadkom, Ústavou SR, Dohovorom, nedodržiava lehoty stým, že 16. 8. 2010 po jeho výsluchu sudcom pre prípravné konanie zostal sudca v prítomnosti prokurátorky a už 17. 8. 2010 mu vyšetrovateľ povedal, že jeho žiadosť a žiadosť obv. D. o prepustenie na slobodu boli zamietnuté, čo vyšetrovateľ mal vedieť od prokurátorky a pritom ešte o žiadostiach nebolo ani rozhodnuté. Obdobne keď bol; vypočutý 7. 12. 2010 sudcom pre prípravné konanie, sudca, opäť nerozhodol hneď o jeho žiadosti a zostal sám v pojednávacej miestnosti s prokurátorkou a znova o jeho žiadosti rozhodol tak, ako to vyhovovalo jéj. Námietku zaujatosti ďalej odôvodnil poukázaním na dôvody jeho žiadosti o prepustenie na slobodu z 8. 11. 2010, z ktorého podania vyplýva, že poukázal na znenie čl. 5 ods. 4 Dohovoru, že každý má právo žiadať, aby súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia jeho osobnej slobody. Poukázal na to, že Okresný súd Banská Bystrica pri jeho vzatí do väzby porušil zákon, pretože nevyrozumel nikoho o jeho vzatí do väzby, že hneď po jeho

vzati do väzby sudca pre prípravné konanie hneď nevyhotovil uznesenie a doručil mu ho až 22. 6. 2010, že pri rozhodovaní o jeho sťažnosti nepredložil spis krajskému súdu ihneď nasledujúci pracovný deň, ale až 1. 7. 2010, že krajský súd porušil zákon pretože nerozhodol o jeho sťažnosti do piatich pracovných dní od predloženia spisu, ale až 14. 7. 2010, čím oba súdu porušili jeho práva na .urýchlené prejednanie. Ďalej, že krajský súd porušil Ústavu SR keď ho pred rozhodnutím nevy počul, hoci to žiadal a rozhodol bez kompletného spisu, nakoľko doplnenie jeho sťažnosti mu nebolo doručené. Namietol, že vo väzbe sa nachádza za skutky, za ktoré už vo väzbe bol a je v nej nezákonne. Poukázal tiež na to, že krajský súd porušil jeho právo na zákonného sudcu tým, že o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu rozhodoval iný senát ako o jeho sťažnosti proti vzatiu do väzby, čo dodatočne doplnil podaním informácie krajským súdom. Tiež namietol, že krajský súd o tejto sťažnosti rozhodol na neverejnom zasadnutí, hoci on žiadal osobné vypočutie a rozhodnutie na verejnom zasadnutí. Citoval uznesenia Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 52/1999, II.ÚS 48/97 a I. ÚS 56/01 o povinnosti štátnych orgánov rozhodovať podľa platných právnych predpisov a zákazu svojvôle. V ďalšej časti žiadosti zopakoval, že v jeho prípade neexistujú dôvody väzby a dôvody, ktoré boli v jeho prípade ustálené v čase, vzatia do väzby sa v podstate nezmenili, čo je v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 220/04.

V rámci výsluchu 27.12.2010 obvinený uviedol, že nakoľko o jeho námietke nebolo rozhodnuté do termínu konania výsluchu z jeho výsluchom nesúhlasí, poukázal na to, že na predvolaní na výsluch nebol uvedený dôvod jeho predvolania, a preto sa nevedel na tento výsluch pripraviť. Uviedol, že si myslel, že bude rozhodované o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu a následne požiadal, aby bol oboznámený s vyšetrovacím spisom s tým, že po oboznámení sa s ním sa k návrhu na predĺženie trvania lehoty väzby vyjadrí.

Obhajca obvineného sa faxovým podaním zo dňa 23. 12. 2010 ospravedlnil a výsluchu obvineného sa nezúčastnil.

Podľa § 31 ods. 1. Tr. poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci' sudca (ďalej len „prísediaci"), prokurátor, policajt probačný a mediálny úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám,

ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 4 Tr. poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Na znenie ustanovenia § 31 ods. 4 Tr. poriadku sudca pre prípravné konanie poukazuje z toho dôvodu, že obsahom námietky zaujatosti obvineného je jeho konštatovanie o správaní sa sudcu, pre prípravné konanie 16. 8. 2010, vo vzťahu ku ktorému je nutné konštatovať, že námietka nebola podaná bezodkladne a preto nie je potrebné o nej konať a ani sa k nej vyjadrovať. Obdobné dôvody, v ktorých vidí obvinený zaujatosť sudcu pre prípravné konanie však uvádza vo vzťahu k jeho konaniu. 7. 12. 2010, na ktoré nadväzovalo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu, ktoré mu bolo doručené 14. 12. 2010 a v ten istý deň podal námietku zaujatosti, čo je potrebné považovať za jej bezodkladné podanie.

K obsahu námietky sudca pre prípravné konanie uvádza, že je síce pravdou, že po výsluchu zostala v pojednávacej miestnosti prokurátorka, zostal tam aj jeho obhajca, ktorý si zbalil svoje veci trochu skôr a odišiel, pričom tak isto, prokurátorka, ako aj sudca pre prípravné konanie si balili svoje pracovné a osobné veci a následne pojednávaciu miestnosť opustili. Toto správanie nijakým spôsobom nenasvedčuje na ovplyvňovanie a zaujaté správanie sa sudcu pre prípravné konanie, ani na jeho žiadny vzťah k strane v konaní, ktorý vzťah má na mysli ustanovenie § 31 ods. 1 Tr. poriadku, pretože sudca pre prípravné konanie nemá žiadny pomer k prejednávanej veci, okrem toho, že je v tejto veci zákonným sudcom a nemá žiadny pomer k ani jednej zo strán v konaní. Načasovanie námietok obvineného skôr naznačuje jeho snahu využiť tak zákonné prostriedky, ako aj prípadné obštrukcie, aby sa dostal na slobodu. Tento záver má oporu aj v skresľovaní skutočností obvineným najmä v tom, že pokiaľ ide o namietnuté správanie sudcu pre prípravné konanie v auguste 2010 a to, že mal byť, vyšetrovateľom upovedomený ešte pred rozhodnutím, že jeho žiadosť a žiadosť obvineného D. boli zamietnuté, považujem za potrebné poukázať na to, že to vôbec nie je pravda, nakoľko sudca pre prípravné konanie po spomínaných

výsluchoch obvinených rozhodol o určení peňažnej záruky a následnom prepustení obv. D. na slobodu

Vo vzťahu k ďalším dôvodom obvineného, ktorým namieta zaujatost' sudcu pre prípravné konanie považujem za potrebné uviesť, že tieto nemajú atribúty námietky zaujatosti, ide o jeho procesné námietky a konštatovania o nezákonnosti jeho väzby a preto sa s nimi v rámci rozhodovania o mojom vylúčení nezaoberám, iba poukazujem na to, že nie je zákonnou povinnosťou sudcu pre prípravné konanie rozhodovať ihneď počas výsluchu obvineného o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu.

Vzhľadom na uvedené konštatovania potom sudca pre prípravné konanie rozhodol, že nie je vylúčený z úkonov trestného konania vo vzťahu k obvinenému B. Š. v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 0 Tp 121/2010.

Po rozhodnutí o námietke zaujatosti obvineného vo vzťahu k zákonnému sudcovi tento pristúpil k rozhodovaniu o návrhu prokurátorky na predĺženie lehoty trvania jeho väzby.

Obvinený v rámci výsluchu 27. 12. 2010 k návrhu na predĺženie lehoty trvania jeho väzby uviedol zhodné skutočnosti ako k námietke zaujatosti, teda že nakoľko o jeho námietke nebolo rozhodnuté do termínu konania výsluchu z jeho výsluchom nesúhlasí, poukázal na to, že na predvolaní na výsluch nebol uvedený dôvod jeho predvolania, a preto sa nevedel na tento výsluch pripraviť. Uviedol, že si myslel, že bude rozhodované o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu a následne požiadal, aby bol oboznámený s vyšetrovacím spisom s tým, že po oboznámení sa s ním sa k návrhu na predĺženie trvania lehoty väzby vyjadrí.

Podľa § 76 ods. 3 Tr. poriadku predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas (čo už sudca pre prípravné konanie konštatoval vyššie) a ak nebolo možné pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7.

Podľa § 120 ods. 1 Tr. poriadku ak bol obvinený riadne a včas predvolaný na výsluch alebo iný úkon, na tento sa bez dostatočného ospravedlnenia nedostaví, možno ho na tento úkon predviesť. Toto sú jediné povinnosti súdu resp. orgánu činného v trestnom

konaní v tom smere ako má byť obvinený predvolaný. Teda nieje povinnosťou udávať v predvolaní dôvod tohto predvolania, zákon neustanovuje ani formu predvolania napriek tomu považujem za tohto predvolania, zákon neustanovuje ani formu predvolania napriek tomu považujem za potrebné k námietkam obvineného uviesť nasledovné:

Obvinenému B. Š. i bolo predvolanie na výsluch doručené 16. 12. 2010, pričom 14. 12. 2010 bol podaný návrh na predĺženie lehoty trvania jeho väzby a tento mu bol doručený 17.12.2010, preto obvinený vedel, čo je predmetom jeho výsluchu, teda že ide o predĺženie lehoty trvania jeho väzby. Neobstoja jeho námietky, že sa domnieval, že pôjde o rozhodovanie o jeho žiadosti na prepustenie na slobodu, keď o jeho žiadosti bolo rozhodované a toto rozhodnutie mu bolo doručené 14. 12. 2010. To, že obvinený vie, že predmetom výsluchu 27. 12. 2010 bolo rozhodovanie o predĺžení väzby nasvedčuje aj jeho ďalšie konanie - podávanie námietok, teda obštrukcie s cieľom dosiahnuť jeho prepustenie na slobodu v dôsledku znemožnenia rozhodovania v zákonných lehotách. Tomu nasvedčuje aj jeho žiadosť, aby bol oboznámený so spisom a že po oboznámení sa k návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby vyjadrí.

Vzhľadom na to, že tu ide o neodkladný úkon, rozhodovanie o väzbe nebolo možné zabezpečiť obvinenému nahliadnutie do spisu v deň rozhodovania o väzbe s tým, že boli určené nasledujúce dni, kedy mu bude spis predložený na oboznámenie a s týmto sa môže oboznámiť na informačnom oddelení Okresného súdu Banská Bystrica.

Vzhľadom na tieto konštatovania nič potom nebránilo, aby sudca pre prípravné konanie pristúpil k rozhodovaniu o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby obvineného B. Š.

Sudca pre prípravné konanie poukazuje na svoje konštatovania o existencii dôvodov väzby obvineného B. Š. zverejnených v rozhodnutí o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu zo 7. 12. 2010 a opakuje, že existencia dôvodov väzby u obvineného B. Š. podľa § 71 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku vyplýva z toho, že za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno c) s poukazom na § 138 písmeno a), písmeno i), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, na spáchaní ktorého sa mal zúčastniť aj obvinený B. Š. spolu s ďalšími obvinenými (poškodená spoločnosť H., spol. s r.o. - miesto spáchania trestného činu vo V., okres B.) a obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) a s poukazom na § 138 písm. a), i)/, ods. 3 písm. b) Trestného zákona (poškodený J.

J.), Trestný zákon ustanovuje vysoký nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere od desať do pätnásť rokov, ktorý trest je v zmysle platnej judikatúry považovaný za trest vysoký. Pred vzatím do väzby Okresným súdom Nitra nebolo možné zabezpečiť prítomnosť obvineného na úkonoch trestného konania, o čom svedčí aj to, že bolo vyhlásené pátranie po jeho pobyte a tieto skutočnosti spolu odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia na slobodu, by sa obvinený vyhýbal trestnému konaniu, prípadne trestu. Skutočnosť, že obvinený sa sám dostavil v rámci pátrania po jeho osobe na políciu neznamena automaticky, že sa trestnému konaniu nevyhýbal. Toto jeho konanie vzhľadom na vykonávané pátracie aktivity nasvedčuje zmene postoj obvineného, ale zostáva zachovaný predpoklad, aj vzhľadom na nové súvislosti a nové skutky, že jeho záujem vyhnúť sa stíhaniu, prípadne trestu by bol opäť aktuálny. Tvrdenia a poukazy obvineného o právnej kvalifikácii jeho konania vtom smere, že nie je spolupáchateľ ale účastník na trestnom čine nevyklúčujú konštatovanie o hrozbe vysokým trestom, pretože aj na účastníka sa použije ustanovenie § 21 ods. 2 Tr. poriadku, že jeho čin je rovnako trestný ako čin páchatel'a a spolupáchateľ'a. Jediný rozdiel je v možnosti konštatovania pokračujúcej trestnej činnosti tak, ako je to uvádzané v rozhodnutí NS č. 24/05.

Dôvody väzby obvineného B. Š. podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku vyplývajú zo spôsobu vykonania trestnej činnosti, keďže obvinení sa mali dopúšťať trestnej činnosti zo zisťného motívu, ich činnosť mala byť charakteristická plánovitosťou, vysokým stupňom organizovania trestnej činnosti s vopred určenou del'bou úloh, vrátane sofistikovanej prípravy jednotlivých členov - zaobstaranie si vecí: telefónnych prístrojov (tieto po spáchaní každého skutku znehodnotili v snahe znemožniť ich odhalenie), oblečenia, kukiel, rukavíc, použitie odcudzených motorových vozidiel, použitie odcudzených evidenčných čísiel, neoprávnené obstaranie si strelných zbraní a streliva rôzneho druhu, dlhodobé sledovanie obetí, plánovanie ďalších postupov v prípade neúspešného prevedenia činu (použitie predmetov, ktoré bránia v sledovaní), predstieraním činov ako policajných zásahov (používanie vonkajších znakov Policajného zboru - nápisy na oblečení „Polícia“). Ďalšou skutočnosťou určujúcou dôvody tzv. kolúznej väzby má byť zistenie, že obvinený B. Š. v inej trestnej veci vedenej vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru Úradu boja proti organizovanej kriminalite Odbor Západ pod spisovou značkou PPZ-91/BOK.-Z-2008, v ktorej mu bolo podľa § 205 ods. 1 Tr. poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia, pre

obzvlášť závažný zločin lúpeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20/§ 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zákona a iné (skutok sa stal 19. marca 2008), pôsobil na jedného z páchatel'ov s poukazom na údaje v zápisnici o výsluchu obvineného M. F. - obvineného v inej trestnej veci, č. l. 345 a R. Š., č. l. 348-351 prostredníctvom osôb, ktorého ho navštívili v ústave na výkon väzby. Skutočnosť, že všetci obvinení a svedkovia boli vypočutí neznamená automaticky zánik jej dôvodov aj s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 19 Tr. poriadku, podľa ktorého súd pri rozhodovaní môže prihliadať iba na dôkazy, ktoré boli pred ním vykonané. Navyše z vyjadrení obvineného vyplýva, že sa domáha vykonania konfrontácie a z toho hľadiska si odporuje keď tvrdí, že všetky výsluchy už vykonané boli.

Uvedené konkrétne skutočnosti, ktoré umožnili obvineným úspešné vykonanie činov organizovanou skupinou zakladajú dôvodnú obavu z marenia objasňovania trestnej činnosti obvineným, najmä odstraňovaním vecných stôp, ovplyvňovaním spoluobvinených a svedkov, ktorých výsluchy je ešte stále nevyhnutné vykonať. Zo správy Ú. v N. zo 17. júna 2010, spisovej značky ÚVV-4-7/24-2010 (č. l. 475 vyplýva, že obvinený B. Š. navrhol iným obvineným osobám, s ktorými bol umiestnený na cele, možnosť odoslania korešpondencie bez cenzúry a počas jeho prehliadky boli medzi jeho osobnou korešpondenciou nájdené aj dva listy, ktoré mal po prepustení z väzby prostredníctvom poštovej služby zaslať adresátom.

Sudca pre prípravné konanie v tomto opakovane poukazuje na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutú aj v rozhodnutiach spisovej značky 3 Tošs 5/2007 z 28. marca 2007 a spisovej značky 1 Tošs 31/2007 z 22. júna 2007, a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky spisovej značky III. ÚS 68/08-20 z 18. marca 2008, podľa ktorých existencia zákonného dôvodu kolíznej väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, nieje determinovaná, na rozdiel od dôvodu opätovného vzatia do väzby podľa § 71 odsek 2 písmeno b) Trestného poriadku, preukázaním dokonaného kolízneho konania obvineného, ale postačuje preukázanie takých konkrétnych skutočností, ktoré sú spôsobilé, založiť rozumnú obavu (dôvodná obava), že obvinený by sa s veľkou pravdepodobnosťou mohol, v prípade ponechania na slobode, konania kolíznej povahy dopustiť. zreteľom na jeho osobu, keďže sa dopustil v predmetnom trestnom konaní štyroch skutkov (21. 3. 2007, 21. 9. 2007, 19. 10. 2007, 23. 1. 2008) právne posúdených aj ako obzvlášť závažné zločiny, pričom obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania ďalších

skutkov z 19. marca 2008 a zo 6. júna 2008, za ktoré je stíhaný v inom konaní. Obvinený bol pritom doposiaľ dva krát súdne trestaný pre úmyselnú, aj majetkovú trestnú činnosť. Naposledy trestným rozkazom Okresného súdu v Prievidzi z 2. júna 2006, spisovej značky 1T 68/06, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní na jeden rok a tri mesiace s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby do 4. novembra 2007, teda najmenej tri skutky, pre ktoré je stíhaný v tomto trestnom konaní, mal spáchať počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia a okrem toho je proti nemu vedené trestné stíhanie, ktoré je v štádiu konania na Okresnom súde v Prievidzi vedenom pod spisovou značkou 3 T/191/2009, za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona. Skutočnosť, že súd rozhodol o jeho osvedčení sa v skúšobnej dobe neznamena, že sudca v rámci hodnotenia jeho osoby nemôže na toto odsúdenie prihliadať navyše keď je zrejme, že ďalšej trestnej činnosti sa mal dopúšťať počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, teda ani hrozba zmenou podmieneného trestu na trest nepodmienečný nemala vplyv na obvineného, aby mu zabránila v ďalšej trestnej činnosti. Možnosť hodnotenia osoby obvineného v tomto smere napriek fikcii zahľadania jeho odsúdenia je v súlade s rozhodnutím NS č. 10/1974. Pokiaľ obvinený dáva vysoký dôraz na vyhlásené oslobodzujúce rozhodnutie Okresným súdom v Prievidzi, toto rozhodnutie jednak nie je právoplatné a tiež naň sudca pre prípravné konanie ani nepoukazuje. Konštatovania o existencii tohto dôvodu väzby sú podporené aj postavením obvineného v inom konaní, v ktorom síce bola podaná obžaloba na Okresný súd Trnava na iné osoby, ale obvinenému B. Š. tu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, ktorá skutočnosť potvrdzuje obavu z pokračovania trestnej činnosti obvineným v prípade jeho prepustenia na slobodu.

Nie bez významu je. vo vzťahu k dôvodom väzby obvineného aj rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktoré je spomenuté vyššie, ktorým bola jeho sťažnosť ako zrejme neopodstatnená zamietnutá.

Vzhľadom na rozsiahlosť vyšetrovania trestnej veci obvineného B. Š., spolu s ktorým sú stíhané aj iné osoby za viaceré skutky, ktoré mali páchať dlhší čas a na väčšom území SR konštatujem, že vyšetrovanie tejto veci je obtiažne, pričom prepustením obvineného na slobodu, najmä vo vzťahu ku vyššie uvedenému konštatovaniu existencie dôvodov jeho väzby by mohol byť zmarený účel trestného konania a preto som rozhodol o predĺžení lehoty

trvania jeho väzby do 9. mája 2011, ktorý čas považujem za primeraný na vykonanie úkonov potrebnosť ktorých uvádza vo svojom návrhu prokurátorka.».

21. Vo vzťahu k obom uzneseniam krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011 a sp. zn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011 sťažovateľ namieta nedostatok súdneho preskúmania zákonnosti pozbavenia osobnej slobody z hľadiska požiadavky kvality preskúmania „... *nie je... zrejماً existencia skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho vzhľadom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania mojej osobnej slobody*“, ktoré obidva už označené rozhodnutia krajského súdu z 13. januára 2011 sú „*nezákonné a arbitrárne*“, a to aj z dôvodu, že „... *neobsahuje vo vzťahu k mojej osobe konkrétne skutočnosti odôvodňujúce moje vzatie do väzby*“, v ktorej sa sťažovateľ má nachádzať nezákonne.

II.A

K otázke náležitého odôvodnenia rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011 a sp. zbn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011

22. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov všeobecných súdov pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol

náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04, III. ÚS 345/04).

23. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011, ktorým krajský súd rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 zo 7. decembra 2010, ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd skúmal okolnosti ďalšieho pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ale aj z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou, pričom v jeho rozhodovacej činnosti boli prítomné aj sťažovateľom nastolené výhrady k rozhodovacej činnosti okresného súdu, jeho návrh na nahradenie väzby jeho písomným sľubom, súd sa taktiež vysporiadal s jeho námietkou dĺžky trvania výkonu väzby nepretržite už „... 25 mesiacov...“, pričom ďalšie zotrvanie sťažovateľa vo väzbe okresný súd zdôvodnil aj konkrétnymi skutkovými okolnosťami a menovitým uvedením jednotlivých vykonaných dôkazov v prebiehajúcom prípravnom trestnom konaní, ktoré boli navyše okresným súdom aj podrobne rozobraté podľa jednotlivých dôvodov väzby, s ktorým odôvodnením sa krajský súd v plnej miere stotožnil, a z tohto odôvodnenia je taktiež možné aj vyčítať úvahy, ktorými sa súd pri hodnotení aj vykonaného dokazovania, aj dôvodov väzby v konfrontácii s námietkami sťažovateľa riadil.

24. Ústavný súd taktiež po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011, ktorým krajský súd rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 27. decembra 2010, konštatuje, že krajský súd opätovne prehodnocoval dôvody trvania väzby sťažovateľa a konštatoval splnenie formálnych podmienok trvania väzby tak, ako sú predpokladané zákonom v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti uviedol, že prvostupňový súd v konaní týkajúcom sa rozhodovania o predĺžení väzby sťažovateľa vychádzal zo žiadosti prokurátorky generálnej prokuratúry o jej predĺženie, ktorá bola podporená potrebou vykonania konkrétnych procesných úkonov, „... poukázala... na to, že ešte je potrebné vykonať vyšetrovací pokus vo vzťahu ku skutku spáchanému v meste L., analýzu telekomunikačnej prevádzky obvinených, kriminalistické skúmanie streliva zaisteného pri previerke výpovede svedka B. H., nutnosť vykonania právnej pomoci s gréckymi justičnými orgánmi k obstaraniu zbrane, ktorú tieto orgány zadržali...“, pričom pri jej predĺžení postupoval v súlade s Trestným poriadkom a dodržal v ňom všetky zákonné lehoty vyplývajúce z ustanovení § 76 ods. 2, 6 písm. c) a ods. 7 písm. c) Trestného poriadku. Stotožnil sa so závermi okresného súdu poukazujúcimi na obťažnosť veci danú vedeným trestným stíhaním proti viacerým osobám ako spolupáchateľom, potrebou vykonania ďalších procesných úkonov konkrétne uvedených v žiadosti prokurátorky generálnej prokuratúry a potrebou medzinárodnej spolupráce s gréckymi justičnými orgánmi. Z hľadiska naplnenia materiálnych podmienok väzby krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných na rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného jednak v návrhu prokurátorky, ako aj vyplývajúceho z obsahu spisového materiálu predmetnej trestnej veci, z ktorého vyplynulo, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre celkovo šesť skutkov právne posúdených aj ako obzvlášť závažný zločin, za spáchanie ktorého aj s poukazom na ostatnú právnu kvalifikáciu ďalších skutkov mu hrozí vysoký trest, a obťažnosť preukazovania/dokazovania trestnej činnosti kladenej mu za vinu je determinovaná aj charakterom vysoko organizovaného stupňa páchania trestnej činnosti a na rozsiahlom území Slovenskej republiky, pričom dôvody ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe boli okresným súdom, na ktorého odôvodnenie krajský súd v plnej miere odkázal, podrobne rozvedené podľa každého zákonom predpokladaného dôvodu väzby podľa

ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku v konfrontácii s už vykonaným dokazovaním a jeho závermi a potrebou ďalšieho vykonania vyšetrovania v smere naznačenom v žiadosti prokurátorky generálnej prokuratúry.

25. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti trestnej veci sťažovateľa majúce vplyv na jeho ďalšie zotrvanie vo väzbe a to podľa všetkých troch zákonnom predpokladaných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, ktoré posudzoval krajský súd vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 2 Tpo 93/2010 z 13. januára 2011 a sp. zn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011, nedomnieva, že závery krajského súdu v predmetných rozhodnutiach boli zjavne neodôvodnené či arbitrárne, alebo nezlučiteľné so sťažovateľom označenými ustanoveniami ústavy, dôsledkom ktorých by mala byť sťažovateľom nastolená jeho nevedomosť o dôvodoch svojho zotrvania vo väzbe: „... *nie sú konkrétne uvádzané dôvody trvania mojej väzby, ale ako dôvod trvania väzby súd rámcovo uvádza rozsiahlosť dokazovania... údajné ovplyvňovanie výpovede iného páchatela, pričom ale vôbec nejde o tú istú trestnú vec... a taktiež poukazuje na pokračovanie v páchaní trestnej činnosti, hoci som bol obvinený za skutky, ktoré sa mali stať ešte pred mojou predchádzajúcou väzbou...*“, k čomu krajský súd v oboch napadnutých rozhodnutiach argumentoval ich podrobným rozborom podporeným konkrétnymi skutkovými okolnosťami, zohľadnením vykonaného dokazovania a s vec dozorujúcou prokurátorkou generálnej prokuratúry nastolenou a konkrétne zdôvodnenou potrebou vykonania ďalšieho naplánovaného dokazovania aj s prvkom právnej pomoci do Gréckej republiky – „*Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, sudca pre prípravné konanie v ňom podrobne a dostatočne presvedčivo uviedol, aké dôvody ho viedli k zamietnutiu žiadosti obv. Š. z väzby na slobodu, uviedol, ktorým skutočnostiam uveril a ktoré okolnosti považoval za nedôvodné... Pokiaľ sa týka... skutočnosti, že obvinenému Š. bola predĺžená väzba až do 9. 5. 2011, v tomto smere okresný súd dostatočne podrobne a presvedčivo v napadnutom uznesení uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a ktoré ho viedli k tomu, že väzbu obvineného... predĺžil do 9. 5. 2011. Krajský súd sa s týmto odôvodnením uznesenia okresného súdu v celom rozsahu stotožnil, v podrobnostiach na ne poukazuje a preto ani tieto okolnosti ďalej opakovať nebude.*“.

II.B

K otázke zákonného vysporiadania sa súdov so sťažovateľom vznesenými námietkami zaujatosti sudcov okresného súdu a krajského súdu

26. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojich označených základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011, ktorým krajský súd rozhodol o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 121/2010 z 27. decembra 2010 o predĺžení lehoty trvania väzby do 9. mája 2011 a nevyklúčení sudcu JUDr. P. P. z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 0 Tp 121/2010 a to aj v dôsledku nezákonného spôsobu, akým sa sudca pre prípravné konanie okresného súdu a následne aj o sťažnosti rozhodujúci krajský súd vysporiadali s ním vznesenou námietkou zaujatosti smerujúcou proti všetkým sudcom okresného a krajského súdu: *„Po zamietnutí mojej žiadosti o prepustenie z väzby som dal písomnú námietku zaujatosti na všetkých sudcov Okresného súdu v Banskej Bystrici ako aj na sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici. Sudca pre prípravné konanie JUDr. P. P. túto moju sťažnosť ako aj sťažnosť môjho obhajcu... bez akejkoľvek príčiny neodstúpil bez prietahov k rozhodovaniu na Krajský súd v Banskej Bystrici ba naopak, na deň 27. 12. 2010 nariadil verejné zasadnutie o návrhu prokurátorky... o predĺženie mojej väzby.“*

27. Ako už bolo uvedené, ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodovaniu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu je kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. ak by vo veci konajúcom orgánom súdnej moci vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

28. Krajský súd v uznesení sp. zn. 2 Tpo 95/10, 2 Nto 25/10 z 13. januára 2011 k sťažovateľom podaným námietkam zaujatosti sudcov okresného súdu a krajského súdu v podstatnom argumentoval:

„Pokiaľ sa týka sťažnosti obvineného voči uzneseniu, ktorým sudca pre prípravné konanie rozhodol, že nie je vo veci vylúčený, tu treba povedať, že argumenty uvádzané obvineným, resp. jeho obhajcom v sťažnostiach nemajú oporu v zákone, krajský súd preto ani nemohol s týmito argumentami súhlasiť.

Z napadnutého uznesenia je zrejmé ako sa sudca pre prípravné konanie vyrovnal s tou časťou námietky obvineného Š., keď namietal všetkých sudcov Okresného súdu v Banskej Bystrici. Je zrejmé, že sudca pre prípravné konanie riešil ako predbežnú otázku, či je táto námietka podaná riadne a včas a dospel k záveru, že táto námietka obvineného nebola podaná bezodkladne potom ako sa dozvedel o skutočnostiach, ktoré sú predmetom námietky, pretože námietka obvineného vo vzťahu ku všetkým sudcom okresného súdu sa týkala konania sudcu pre prípravné konanie pri rozhodovaní o jeho žiadostiach v mesiaci august a v mesiaci november 2010, pričom svoju námietku zaujatosti obvinený podal až dňa 14. 12. 2010, čo nebolo bezodkladne potom ako sa dozvedel o okolnostiach, ktoré ho viedli k podaniu námietky zaujatosti, a preto správne okresný súd vo svojom rozhodnutí, ktoré svojou sťažnosťou obvinený napadol, konštatoval že o tejto námietke v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. rozhodovať nebude. Rozhodoval preto len o námietke, ktorú vzniesol voči jeho osobe obvinený Š. v súvislosti s tým, ako mal sudca rozhodovať na konaní dňa 7. 12. 2010, keď zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Tu sudca pre prípravné konanie konštatoval, že pri rozhodovaní nebol nikým a ničím ovplyvňovaný, v pojednávacej miestnosti sa nenachádzala ani prokurátorka, ani obhajca, ani žiadny iný nepovolaný účastník, vo veci rozhodol nestranne, obvineného nepozná a preto sa necíti byť vo veci zaujatý.

Krajský súd sa v celom rozsahu s takýmto odôvodnením okresného súdu a sudcu pre prípravné konanie stotožnil. Nikým a ničím nebolo preukázané, že by skutočne došlo k tomu, že by zostala prokurátorka v pojednávacej miestnosti počas rozhodovania sudcu pre

prípravné konanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, argumentácia obvineného o tom, že sudca má byť zaujatý preto, lebo ho tak ovplyvňuje prokurátor, resp. vyšetrovateľ nie je ničím verifikovaná, domnienky, ktoré uvádza v tejto súvislosti obvinený považuje odvolací súd len za účelové v snahe, aby obvinený čo najviac natiahol čas a aby nemohlo prípravné konanie riadne napredovať.

... námietka obvineného B. Š. voči sudcom krajského súdu nebola podaná bezodkladne a... sa týkala procesného postupu súdu, v danom prípade krajského súdu, kedy obvinený namietal skutočnosť, že sudcovia, ktorí vo veci konajú nie sú zákonnými sudcami, je to teda námietka na procesný postup súdu v konaní a o takej sa podľa § 32 ods.6 Tr. por. nekoná.“

29. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 95/2010, 2 Nto 25/2010 z 13. januára 2011 v časti týkajúcej sa spôsobu, akým sa krajský súd vysporiadal so sťažovateľom vznesenými námietkami zaujatosti sudcov okresného a krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že sa krajský súd nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne, a podľa právneho názoru ústavného súdu je odôvodnenie označeného uznesenia krajského súdu v tejto časti ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu sú zlučiteľné aj v tejto namietanej časti s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy, a preto jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 66/02, III. ÚS 263/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07) možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, ústavný súd na základe už opísaných dôvodov sťažnosť ako celok odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, pričom ostatnými návrhmi sťažovateľa sa už nebol dôvod ďalej zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011